

Nález kouzelného prstenu

První paprsky nového dne olízly mořskou hladinu na obzoru, když v komplexu budov za důkladným plotem zazněl pronikavý hvizd, za kterým následovaly úsečné povely. Ačkoli nápis na bráně hlásal, že zde najdete *Útulný domov*, podle zvukové kulisy to tak vůbec nevypadalo. Zlostné hlasy dospělých se mísily s dětským křikem a pláčem. Všude bylo plno shonu a dusání.

Díky skromným příspěvkům od starosty města tady mohli najít domov sirotci z blízkého okolí a občas se tu objevily i děti, jejichž rodiče skončili ve vězení.

Pokud někdo přivedl dítě a složil do rukou sester vydatný finanční dar, stačilo jen nadiktovat údaje o rodičích a den narození dítěte, pokud je dotyčná osoba věděla, a dítě bylo přijato.

Hanka bleskově složila deku a hodila na sebe zástěru a teplou vestu, kterou měla v noci stočenou pod hlavou místo polštáře. Jaro sotva začalo a venku bude ještě pěkná zima. Smutně se podívala na své potrhané punčochy, ze kterých koukaly oba palce a taky jedna pata. Moc už nehřály. Rychle

vyběhla na dvůr a zařadila se na své místo mezi ostatními chovanci pracovního věku, což bylo zhruba mezi šesti a čtrnácti lety. Před ní stál devítiletý Sváťa, který vzrůstem zaostával za průměrem, takže musel stát v první řadě. Ruce měl předpisově založené vzadu. Neodolala a pošimrala ho na dlaní. Pokusil se zachytit její prsty, ale nepodařilo se mu to. Ohlédnout se neodvážil, Hanka však věděla, že se usmívá. Sváťa se usmíval skoro vždycky. Bylo až neuvěřitelné, jak se dokázal dívat na svět s radostí i v tomto neradostném prostředí, kde vyrůstal.

Vedle Hanky téměř smykem dorazila na své místo Paula. Moc nechybělo, aby byla mezi posledními, které Bachařka poháněla prutem. Nakonec stáli všichni v pozoru a čekali, co pro ně jejich nejpřísnější vychovatelka přichystala.

„Dneska bych to tipla na plážový výlet,“ zašeptala skoro neslyšně Paula, „byla větrná noc, vsad se.“

„Sázím na sbírání šutrů na poli,“ mrkla na svou starší kamarádku Hanka.

„Ssst, buďte ticho,“ syknul na ně někdo zezadu.

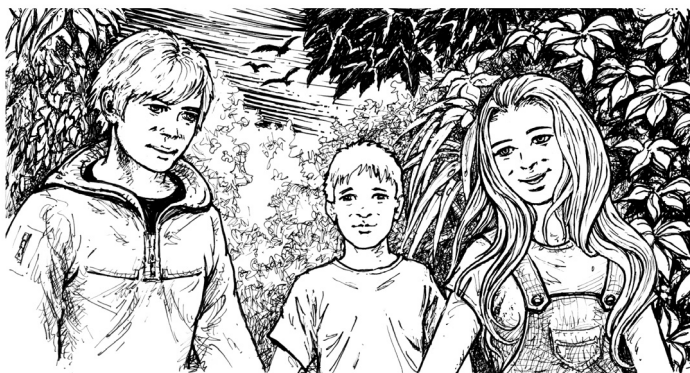
Bachařka se rozkročila před srovnaným zástupem dětí, kývla na dva chlapce na kraji řady a ti začali okamžitě počítat přítomné. Hanka si pomyslela, že kluci počítání pouze předstírají, protože dnes tu stáli všichni a bylo jasné, že jich je přesně čtyřicet. Bachařka na jejich součet kývla a vytáhla z kapsy ušmudlaný papír. Všichni zpozorněli. Pokud si musela něco zapsat, pak to bude důležité. Papírem se v domově velice šetřilo a do dětských rukou se vůbec nedostal.

„Z řady vystoupí Paula dvě, Simona a Berta. Pojdte ke mně! No tak, to to trvá! Poklusem!“

„Sbohem,“ šeptla Paula, pohladila Hanku po lokti a doběhla se k Bachaře.

Hanku zamrazilo v zádech. Dnes došlo i na Paulu. Vychovatelky rozhodly, že dospěla a přestoupí do výběro-

vého baráku. To znamená, že už se s ní neuvidí. Hanka nechápala, proč je zakázáno vidět se s dětmi z výběrového baráku. Vždyť co je na tom zlého popovídat si s někým, s kým jste se kamarádili několik let. Věděla, že se o to někteří snažili, ale nepodařilo se jim to a byli i za pokus o kontakt přísně potrestáni. Tolik by chtěla zůstat s Paulou pohromadě... Do očí se jí tlačily slzy, Hanka však nechtěla brečet, aspoň ne teď a tady. Zatnula zuby a zaryla nehty do dlaní. Sakra, sakra, sakra, říkala si stále dokola, aby vztek zvítězil nad lítostí.

„Doplňte řady!“ zazněl další příkaz a na Paulino místo postoupil ze zadní řady Rafan. Podívala se na něj a rychle odvrátila zrak, když se jejich pohledy střetly. Hanka nevěděla, co si má o něm myslet. Často provokoval, z legrace se s ní boxoval, posmíval se jí, že je pomalá, ale nikdy jí doopravdy neublížil, nikdy ji neudeřil naplno. Ostatní kluci takové ohledy neměli. Hanka se rvát uměla a nic si nenechala líbit, jenže některé kluky přeprat nedokázala. Rafan zvládl úplně všechny. Nebyl větší než ostatní, ale byl velice rychlý, nevypočitatelný, prostě uměl překvapit.

„Nástup k jídlu!“ zavelela vychovatelka a ukázala na konec řady, odkud se děti daly na pochod k výdejně potra-

vin. Bylo velice těžké jít k jídlu pomalu a spořádaně, když člověku v žaludku škrundala nekonečná serenáda, ale každý moc dobře věděl, že za neukázněnost by ho čekala hladovka nebo pobyt v díře. A o to nikdo nestál. Hanka se pokradmu ohlédla za Paulou a v okamžiku, kdy Bachařka koukala jinam, jí nenápadně zamávala. Paula se odpovědět neodvážila.

Zvolna nepochodovali na rozblácený prostor s dřevěnými lavicemi a po jednom se natahovali na pult, kde se krčil krajíc chleba a zlomeček sýra, a světe, div se, i svrasklé staré jablko. Hanka se snažila odhadnout, kde je větší jablko a pro který tácek se natáhne. Stejný nápad však mělo už několik dětí před ní, proto se k pultu postavila jedna z vychovatelek a začala tácky sama podávat. Na Hanku se jako na just dostalo maličké, zespodu i kapku nahnilé jablko. Smutně si šla sednout na lavici k jednomu pohárku s čajem.

Rafan si za moment sedl vedle ní. Na toho se dostalo jablko červené a mnohem větší.

„Hele, dám ti svoje jabko za tvůj sejra,“ drcnul do ní loktem, jako by jí četl myšlenky.

„Tak jo,“ kývla Hanka a hbitě provedla výměnu, aby si to náhodou nerozmyslel. Vlastně to byla báječná snídaně. Copak má asi Paula, pomyslela si. Říkalo se, že ve výběrových barácích je jídlo mnohem lepší a je ho i víc. Ale kdoví. Nevěděla o nikom, kdo by si mohl s těmi, co přestoupili, promluvit. Možná je to jen fáma, aby přestupující nedělali potíže.

Ještě než stihli dojíst, ozval se hvizd píšťalky a na stupínek u výdeje vystoupila sestra Fanina. Přečetla seznam pěti jmen a zavolala vybrané do kuchyně jako pomocníky při přípravě jídla na dnešní den.

Jako další na stupínek vkročila sestra Agáta a ostatním oznámila, že dopoledne stráví sběrem mušlí a jantarů na

pláží a odpoledne odklizením kamení z pole. Jasně, Paula měla pravdu. Bouřlivá noc určitě na pláž vyplavila kdeco a mušličky se dají dobře zpeněžit u zdejších pobřežních umělců. Ti chudší chodili sbírat sami, ale bohatší si mohli šetřit záda a koupit jen to nejlepší za celkem směšný peníz. Zbytky mušliček prý sestry přidávali do zázračného hnojiva, o které byl taky docela zájem.

Sestra Agáta je seřadila do dvojstupu. Každému uvázala kolem krku oranžovou stuhu, jako vždy, když vycházeli mimo Útulný domov. Vedle Hanky se nacpal Sváťa a obdařil ji zářivým úsměvem.

„Já teda nevím, čemu se křeniš...“ zavrtěla hlavou Hanka.

„No, je pěkný den, přestalo pršet, byla bohatá snídaně, jdeme k moři a můžu si s tebou celé dopoledne povídat. Sestra Agáta nás kvůli tomu trestat nebude, takže co nám schází?“

„Paulu odvedli...“

„Já vím, byly jste kamarádky. Je mi to líto. Ale třeba si ji někdo brzo vybere a bude volná.“

„Volná?“

„Ty se netěšíš, že se odtud jednou dostaneš?“

„Já nevím. Neumím si to představit... Docela by se mi líbilo pomáhat někde v kuchyni u hodných pánů nebo pěstovat zeleninu a ovoce... I když to asi budeš jednou spíš ty. Myslím pěstovat zeleninu a květiny. Pod tvýma rukama se všemu tak daří, jak to vlastně děláš?“

„Nevím. Líbí se mi práce s rostlinami. Ale mám strach, že si mě tu sestry budou chtít nechat napořád. Že se nikam jinam za celý život nepodívám. A já bych moc rád viděl lesy, hory, louky. Víš, Hanko, jednou bych si přál bydlet vysoko v horách, někde u lesa, aby tam byl krásný rozhled do kraje a divoké louky kolem.“

„Krásný sen. Ale trochu nereálný. To bys musel mít kouzelný prsten a spoustu peněz – možná by stačilo najít poklad. Co ty na to?“

„Jasně, že mě to nenapadlo. To by určitě pomohlo a dáme se do toho hned. Podívej, co všechno moře vyplavilo. Stačí jen dobře hledat a já cítím, že ty dnes budeš mít štěstí.“

Sestra Agáta rozdala všem plátěné pytlíky a sama se usadila na plochý kámen nad pláží, aby měla děti na očích. Vlastně je ani moc hlídat nemusela. Děti měly ještě čerstvě v paměti potrestání chlapce, který se pokusil utéct před dvěma týdny. Byl hned druhý den chycen a velice tvrdě potrestán. A před týdnem na následky pobytu v díře zemřel. Kdo by si chtěl připravit podobný osud? Ostatně z pláže by nebylo snadné nenápadně utéct, pokud byste nechtěli plavat několik hodin ve studené vodě. Navíc uprchlíci nebyli nikdy nikde vítanými hosty. Sestra Agáta si zkrátka starosti nepřipouštěla a hodlala si užít klid a odpočinek u moře. Moc teplo sice ještě není, ale během dopoledne by se to mohlo zlepšit.

Děti se rozběhly po pláži a každý se snažil najít tu největší mušli nebo jantar. Za úspěch bylo možné dostat u oběda dvojitou porci. Hanka si sundala sandály a punčochy a zvolila hledání v příbojovém pruhu. Voda byla ledová, ale příjemná. Brouzdání bosky v písku a vodě jí přinášelo pocit klidu a svobody. Sváťa ji provázel v bezpečné vzdálenosti na břehu, kam už vlny nedosahovaly, a pokud přišla někdy nějaká větší, se smíchem utíkal před přívalem mořské vody do bezpečí.

„Podívej, Hanko, ta je nádherná,“ zahalekal najednou Sváťa a vítězoslavně zdvihl nad hlavu velkou zakroucenou ulitu. Tonek, který sbíral poblíž, se přišel zamračeně podívat. Už si ji chtěl Sváťa strčit do svého pytle, když Tonek najednou udělal dva rychlé kroky, strčil do něj a vyrazil mu

ulitu z ruky. Potom ji sebral a ušklíbl se: „Stejně seš mrňous a žádný přídávky na obědě nepotřebuješ. Najdi si jinou.“

„Tonku, ty lumpe, okamžitě mu to vrať,“ zaječela Hanka z vody a začala se rychle brodit ke břehu.

„Kdo ji zvedl, tomu patří! A já ji vlastnoručně zvedl, nebo snad ne? Chceš se prát? Chceš do díry?“

Hanka byla útokem na malého bezbranného Sváta tak rozzuřená, že na nic nebrala ohled a strhla Tonka do písku, kde ho začala fackovat. Jenže Tonkova váhová převaha byla příliš velká. Chytil Hanku za ruce, shodil ji ze sebe a kroutil její ruce, až byla nucena kapitulovat.

„A teď hezky popros, abych tě pustil,“ nařídil jí.

„Neper se, Hanko, ať si tu ulitu nechá. Já opravdu nepotřebuju větší oběd. A ty ji pusť, než si nás všimne vychovatelka a budeme bez oběda všichni. Tonku, pusť ji prosím, ona už se nebude prát,“ snažil se Sváta zachránit situaci. Hanka se zmítala, ale rozhodně nevypadala na to, že se přestane prát a začne prosit.

„Okamžitě toho nechte! A ty ji pusť! Slyšel jsi mě?!“

Rafanův autoritativní tón zchladil zuřivost obou bojujících. Zdálo se, že Tonek dívku nepustí. Rafan přistoupil k nim a Tonka odstrčil. Uvolněná Hanka vypadala, že se chystá v útoku pokračovat, ale Rafan ji chytil za ruku: „Nech už toho konečně, chceš nás všechny přivést do maléru?“

Chvíli se mu zuřivě dívala do očí, ale bylo vidět, že se uklidňuje a vítězí její zdravý rozum.

„Tak ať to okamžitě vrátí!“

„Co ty na to, Sváto, chceš tu ulitu zpátky?“ zeptal se Rafan a pustil Hančinu ruku.

„Nechci. Tonek má určitě větší hlad než já, ať si ji nechá. Měli bychom se rozejít, vychovatelka po nás kouká,“ kývl ke břehu Sváta, sebral svůj pytlík a vyrazil znovu na obchůzku

kolem břehu. Tonek se s vítězoslavným úšklebkem otočil a vydal se opačným směrem.

„To není spravedlivé,“ rozčilovala se Hanka a snažila se oprášit si písek ze zástěry a z vesty.

„Život není spravedlivej. To ještě nevíš? Nemélas volit zápas na tělo, to bylo pro tebe nevýhodné. Tonek je pomalej. Kdybys ho kopla a uhnula, nebo ho strčila a tu ulitu mu sebrala, měla bys mnohem větší šanci vyhrát. Trochu uvažuj, než někoho příště napadneš. Každý má své slabiny, kterých můžeš využít. Jenom je potřeba usměrnit svou zůřivost správným směrem.“

„No jo, pan chytřej... Radši pojď taky sbírat, nebo si nás Agáta podá. Chápeš to? Sváťa si klidně řekne, že tu ulitu nechce! Sakra, copak ten kluk nemá žádnou hrdost? Každýmu furt jenom ustupuje, nikdy se nenaštve, pořád se usmívá. Někdy je fakt nesnesitelněj! Příště se otočím na druhou stranu a nechám ho, ať si to vyřeší po svým.“

„Ale neotočíš. Jen si to přiznej, máš ho ráda, stejně jako on má rád tebe. Nevšimla sis? Je do tebe zamilovanej.“

„Kdo? Náš svatej Sváťa? Nesmysl!“

„Svatej. Jo, to je přesný. Má nadání, ale v domově nemá šanci se učit. Měl by se dostat na Ostrov volby. Určitě by získal výuku zdarma. Jenže sestry to nedovolej. Měl by tam utéct. Možná by se na ostrov dalo doplavat...“

„Hej kámo, nemáš úžeh? O čem to tu žvaníš? Jakej ostrov, jakej útěk? Copak jsi neviděl Brandyho, když vyšel z díry? Tady útěky končej smrtí.“

„Sváťa se potřebuje učit, jednou z něj bude velkej mág. Copak to nevidíš? Sáhne na uschlou kytku a ta rozkvetě.“

„Vidím. Ale nevím, jak mu pomoci.“

„Musí utéct. Na Ostrov volby se jezdí od devíti let. Měl by se tam dostat co nejdřív. Během jara tam vyrážejí bohatí. Ale v posledním letním týdnu je ostrov otevřen i pro chudáky. Jen

si musí zaplatit kousek místa na lodi, aby se tam dostali. Děti s velkým nadáním berou do školy magických sil zdarma.“

„Kdo ti to všechno řekl? Odkud víš takové věci? Nikdy jsem o ničem podobném neslyšela.“

„Měl jsem knihu. Jmenovala se Brána vzdělání. Tam o tom psali.“

„Ty umíš číst?“

„Co se divíš? Vždyť ty taky. Viděl jsem, jak učíš i Svátu.“

„Chtěla bych tu knihu vidět.“

„Bohužel. Shořela s roštím, ve kterém jsem si ji schoval a nestihl ji uklidit na bezpečnější místo.“

„To teda byl blbej nápad.“

„Jo, to teda byl.“

Najednou narazili na místo pokryté mušličkami. Klekli si a dali se do sbírání. Hanka našla dva malé jantary a Rafan jeden velký.

„Senzace! To by mohlo vylepšit oběd,“ zaradoval se, „nechceš se o něj se mnou poprat?“

„Dej pokoj,“ odstrčila ho Hanka a dál hrabala v písku a vybírala mušle. Najednou narazila na zvláštní předmět. Vylovila jej a položila si ho na dlaň. Rafan se k ní naklonil, aby zjistil, co si tak prohlíží.

„No ne, tys našla prsten! Ale za ten asi přídavek k obědu nedostaneš, je takovej matně šedivej, nic moc. A navíc je tak velkej, že by spadl z prstu i Agátě. Zkus ho vyleštit, třeba to půjde.“

Hanka poslechla a dřela prsten pískem a pucovala růžkem vesty, ale zdálo se, že se vůbec nic nezměnilo. Stále to byl matně šedivý jednoduchý kroužek bez lesku. Hanka pokrčila rameny a zkusmo si ho navlékla na prostředníček. V ten okamžik se jí udělalo mdlo, zatočila se jí hlava a nemohla popadnout dech. Pokoušela se nadechnout a zatápala rukama kolem sebe.